

Arrest

nr. 273 472 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 juni 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 30 juli 2020 om internationale bescherming. Op 31 januari 2022 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn van Khan Younis. U bent niet bij het UNRWA geregistreerd. U bent afgestudeerd in de fysica.

Na uw studies deed u in februari 2017 een sollicitatie voor de functie van assistent laborant bij het universitaire college. Begin maart 2017 werd u opgebeld door A. I. (...), die u voorstelde om elkaar te ontmoeten in de moskee van Al Qabir. Daar deed hij u het voorstel om samen te werken met Al Qassam. U weigerde, maar hij gaf u bedenktijd. Twee weken later werd u wederom opgebeld door A. I. (...), waarna jullie elkaar ontmoetten in de moskee van Abu Hamed. U weigerde opnieuw, waarna A. I. (...) u aangaf van uw leven de hel te gaan maken. Op 27 april 2017 werd u opnieuw door A. I. (...) opgebeld. U bevond zich toen in de buurt van de Al Mahatastraat. Hij dwong u om daar te wachten tot hij ter plaatse was. Vervolgens pikte hij u op en deed hij hetzelfde voorstel. U weigerde opnieuw, waarop hij u zijn pistool toonde. Hij bracht u naar een militaire locatie waar u opgewacht werd door twee gemaskerde mannen. U werd ondervraagd en verwittigd niemand op de hoogte te brengen van jullie gesprekken. Hij waarschuwde u dat ze u anders opnieuw zouden arresteren en hij uw leven moeilijk zou maken. De volgende ochtend werd u terug vrijgelaten. U sloot zich een maand thuis op, stopte met uw activiteiten en geraakte depressief. Uw familie begon ook vragen te stellen. U biechtte het verhaal op aan uw vader. U probeerde tot rust te komen en uw activiteiten te hernemen. Gedurende twee weken ging u aan de slag bij Al Mustakbar. U zocht vervolgens nog naar werk, maar vond niets binnen uw specialisatie omwille van de dreigementen van A. I. (...). Omwille van uw problemen verhuisde u toen naar Qizan Rashwan bij uw oom H. R. (...). U verbleef daar van augustus 2017 tot januari of februari 2019. In februari 2019 keerde u terug naar uw ouderlijk huis en begon u regelingen te treffen voor uw reis.

U verliet Gaza op 5 mei 2019 met een Umrah-visum. Via Egypte reisde u naar Saudi-Arabië, waar u ongeveer twee weken verbleef om de zwarte steen in Mekka te bezoeken. Op 22 mei 2019 reisde u naar Turkije om na een tweetal maanden door te reizen naar Griekenland, waar u ongeveer een jaar verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Begin juni 2020 reisde u via Albanië, Kosovo, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Tsjechië en Duitsland naar België. Op 20 juni 2020 kwam u aan in België en op 30 juli 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Gaza vreest u gearresteerd en slecht behandeld te worden door A. I. (...) of Al Qassam omdat u in Europa was en over uw problemen heeft verteld.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort (d.d. 25/09/2017), uw geboorteakte (d.d. 14/09/2010) en uw diploma (d.d. 02/08/2016). Vervolgens legt u ook kopieën neer van de volgende documenten: uw identiteitskaart (d.d. 11/01/1993), enkele geldtransacties aan uw familie, een kaart van de omgeving van uw huis met aanduiding van de locaties van bombardementen, een schadeattest om het gevaar van uw omgeving aan te tonen, drie foto's van uw bezoek aan Mekka, twee vliegtuigtickets om uw reis aan te tonen en uw Turks visum met de inreisstempel van Turkije op.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals het UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij het UNRWA en

dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van het UNRWA (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 15/09/2021, CGVS, p. 4). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 10 juli 2019 tot 1 juni 2020 in Griekenland verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 9; verklaring DVZ, d.d. 17/09/2020, vraag 32). U stelt dit niet gedaan te hebben omdat de situatie in Griekenland slecht was, u niet in Griekenland wou blijven en meerdere verhoopte pogingen ondernomen had om het land te verlaten (CGVS, p. 9). Dit is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding, daar het land waar u aankomt ondergeschikt is aan uw beschermingsnood. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn, toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u pas twee jaar na de start van uw problemen Gaza uit reisde en Gaza uiteindelijk legaal, met uw eigen paspoort, via de Rafah-grenspost verliet, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Hoewel de beschikbare informatie aantoont dat het voor Palestijnen uit de Gazastrook voor maart 2019 lange tijd niet toegestaan was om via een Umrah visum naar Saudi-Arabië te reizen, hetgeen overeenstemt met uw verklaringen (CGVS, p. 19), dient te worden opgemerkt dat er nog andere opties bestonden om het land te verlaten en dat het niet geheel onmogelijk was om reeds eerder te reizen. De reden dat Egypte het Umrah-programma stopte in 2015 voor Gazanen was omwille van de instabiliteit in het noordelijk deel van het Sinai-gebied. Ze stonden echter wel nog steeds de doorgang toe voor de belangrijke jaarlijkse hajj-bedeavaart. Verder blijkt dat jaarlijks ongeveer 2500 pelgrims de toestemming krijgen om Gaza via Egypte te verlaten om de hajj te kunnen verrichten. Dit toont aan dat het mogelijk was om andere manieren aan te wenden om een poging te wagen om het land te verlaten. Hoewel de grensovergang in 2017, bij de aanvang van uw problemen, slechts sporadisch geopend was, blijkt verder uit de beschikbare informatie dat vanaf juli 2018 de grensovergang zo goed als altijd vijf dagen per week geopend is, en dit van zondag tot donderdag. Deze informatie stemt dan ook niet overeen met uw verklaringen niet eerder te kunnen vertrekken zijn omdat de grensovergang dicht was (vragenlijst CGVS, d.d. 17/09/2020, vraag 3.5). U was immers eveneens in het bezit van een Turks visum, dat op zich volstond om Gaza te kunnen uitreizen (CGVS, p. 8, p. 19). Bovendien is het opmerkelijk dat u het risico nam om legaal via de Rafah-grenspost te vertrekken. U had immers schrik om Gaza eerder uit te reizen omdat u geconfronteerd kon worden dat uw naam op een lijst van personen met een reisverbod zou staan (CGVS, p. 19). U stelt met een Umrah-visum dergelijke ondervragingen te kunnen hebben vermijden, ook omdat deze door Ramallah zouden zijn uitgegeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 8). Gezien Hamas de controle had over de Rafah-grenspost in mei 2019, is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door A. I. (...) zou worden gezocht, dit risico zou nemen omdat kan worden aangenomen dat ze u alsnog zouden controleren, los van met welk visum u al dan niet reisde. Dat u vervolgens probleemloos Gaza kon uitreizen en zonder problemen dat specifieke visum kon verkrijgen (CGVS, p. 8, p. 9), wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering vervolging te moeten vrezen voor A. I. (...). Indien A. I. (...) of Al Qassam u nog steeds daadwerkelijk in het vizier hielden, kan dan ook worden verwacht dat ze uw reis zouden proberen te verhinderen, hetgeen ze nagelaten hebben te doen, gelet op bovenstaande vaststellingen. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u op geen enkele manier kan aantonen daadwerkelijk met een Umrah-visum Gaza te zijn uit gereisd. U stelt een elektronisch Umrah-visum en een kopie van dit visum te hebben gehad, maar dit bij aankomst in de luchthaven van Saudi-Arabië te hebben verscheurd (CGVS, p. 10). Gezien u Gaza verliet omwille van een vrees voor vervolging (CGVS, p. 9), kan niet worden verstaan dat u bewijsmateriaal die de manier van uw vertrek kan aantonen, zonder reden zou vernietigen. In tegenstelling tot uw Umrah-visum hebt u namelijk wel een kopie van uw Turks visum bijgehouden (CGVS, p. 19). Er kan dan ook niet worden verstaan waarom u dit niet zou hebben gedaan met uw Umrah-visum. Daar u geen enkel begin van bewijs aanlevert van dat Umrah-visum, worden deze verklaringen ernstig in twijfel gesteld.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Voorts is het opmerkelijk dat A. I. (...) u tot drie keer toe op korte tijd benaderd zou hebben, om vervolgens nadien niets meer van hem te laten horen. Op basis van uw verklaringen bleek hij nochtans in eerste fase volhardend te zijn, en had hij u zelfs een nacht aangehouden (CGVS, p. 17). In dit licht is het dan ook weinig plausibel dat A. I. (...) vervolgens na zijn waarschuwing op 27 april 2017, waar hij dreigde uw leven moeilijk te maken of u te doen verdwijnen, van de aardbodem verdwenen leek te zijn (CGVS, p. 17, p. 18). U heeft hem immers niet meer gehoord of gezien na deze waarschuwing (CGVS, p. 17). Dat u toen bij uw oom verbleef, is eveneens geen reden voor het uitblijven van pogingen om u te contacteren (CGVS, p. 18). U werkte toen in de olijfgaard van uw oom tot kort voor uw vertrek. U leefde aldus allerminst ondergedoken. Ook daar kon men u vinden, indien men dat zou hebben gewenst (CGVS, p. 5). Ook na uw verhuis terug naar huis in januari of februari 2019 bent u niet meer benaderd geweest door A. I. (...) of iemand van Qassam (CGVS, p. 18). Bovendien belde hij u telkens op om een afspraak te regelen (CGVS, p. 11-13). Verwacht mag dan ook worden dat hij u andermaal telefonisch probeerde te bereiken, hetgeen hij nagelaten heeft te doen. Dit is weinig plausibel en plaatst de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees op de helling. Indien A. I. (...) daadwerkelijk uw expertise wenste te gebruiken, of uw leven moeilijk wenste te maken, kan worden verwacht dat hij hiertoe verdere inspanningen leverde om uiteindelijk zijn doel te bereiken. Te meer daar hij door zijn plotse stilzwijgen ook de geloofwaardigheid van Al Qassam inzake toekomstige verplichte rekruteringen aantastte. Dat u na 27 april 2017 helemaal niets meer van hem vernomen heeft, terwijl u pas op 5 mei 2019 Gaza verliet (CGVS p. 8, p. 17, p. 18), ondermijnt dan ook in sterke mate de ernst van uw vermeende vrees.

De gebeurtenissen in de nasleep van uw arrestatie op 27 april 2017 heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Zo stelt u het gevoel te hebben gehad door twee personen te zijn achtervolgd gedurende de zevende maand van 2017 (CGVS, p. 17). U vermoedt dat deze twee personen door A. I. (...) werden gestuurd (CGVS, p. 17). U kan dit immers geenszins concretiseren en verwijst louter naar de dreigementen van A. I. (...) (CGVS, p. 18). Die twee personen hebben u echter nooit aangesproken, noch heeft u hen nog gezien na die maand (CGVS, p. 17, p. 18). U heeft uw bewering dan ook op geen enkele manier hard kunnen maken. Daar waar u verwijst dat u na twee weken bij de onderwijsinstelling Al Mustakbar zou zijn ontslagen door toedoen van A. I. (...), heeft u dit evenmin geconcretiseerd (CGVS, p. 13, p. 18). U stelt dat de eigenaar van deze instelling onder druk werd gezet om u te ontslaan. U gevraagd waarom u denkt dat dit door toedoen van A. I. (...) was, stelt u dat de eigenaar u niets kon vertellen. U verwijst andermaal naar de dreigementen van A. I. (...) die u vertelde van uw leven de hel te zullen maken. U gevraagd naar concrete indicaties, stelt u dat de eigenaar u niets meer kon vertellen (CGVS, p. 18). Op basis van bovenstaande vaststelling blijkt evenmin dat u uw beweringen hard kan maken, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat A. I. (...) hiervoor verantwoordelijk zou zijn geweest. Overigens legt u geen documenten neer om uw job bij de onderwijsinstelling aan te tonen, waardoor er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw tewerkstelling in Al Mustakbar, of dat A. I. (...) verantwoordelijk zou zijn geweest voor uw ontslag. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen door het toedoen van A. I. (...) of Al Qassam geen mogelijkheden te hebben gehad om te solliciteren bij de overheid (CGVS, p. 18).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u zich amper geïnformeerd heeft ten einde het risico op vervolging door A. I. (...) te kunnen inschatten. Hoewel er zeven andere studenten in uw lichter zaten, heeft u bij hen niet geïnformeerd of ze eenzelfde vraag hadden gekregen (CGVS, p. 15). U stelt dat de zaak voor u reeds beslist en gedaan was (CGVS, p. 15). Dit is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding, daar kan worden verwacht dat u zich informeert over uw problemen ten einde het risico op vervolging door A. I. (...) te kunnen inschatten. Evenmin kan u iets kwijt over de functie van A. I. (...) bij Hamas. Behalve dat hij lid was van de militaire tak kan u niet vertellen welke taken of verantwoordelijkheden hij had (CGVS, p. 14). Uw vergoelijking dat u niet zomaar kan informeren over iemand omdat men dan in de problemen zou komen, is niet ernstig. Indien u daadwerkelijk door een lid van Al Qassam dermate bedreigd werd dat u zich genooddaakt zag om Gaza te verlaten, zou u zich ook over deze persoon mogen geïnformeerd hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. U had zelf ook meermaals contact met A. I. (...), ook via hem zou u eventueel enige informatie over hem kunnen verkrijgen (CGVS, p. 15). Ook opmerkelijk is dat u niet meer in detail kan uitweiden wat Al Qassam net wou van u, behalve dat u op basis van uw studies fysica en elektronica met hen diende samen te werken (CGVS, p. 15). Dat u zich ook hierover niet diepgaander heeft geïnformeerd, gezien hij u wel nieuwsgierig wenste te maken, ondermijnt de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Dat de door u beweerde vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit het feit dat u amper informatie kan verschaffen over uw problemen na uw vertrek. Hoewel de verantwoordelijke van Hamas van uw buurt één tot twee maanden na uw vertrek geïnformeerd heeft bij uw broer I. (...) waarom u vertrokken bent en waarom u hem niet had verwittigd, heeft u nadien niet meer geïnformeerd bij uw familie of er vervolgens nog bezoek is geweest. U stelt dat het niet nodig was omdat u zich buiten Gaza bevond (CGVS, p. 19). Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Uit die vragen van de buurtverantwoordelijke blijkt bovendien niet direct een link te zijn met uw vervolging door Al Qassam of A. I. (...). Die persoon kan dit om allerlei redenen hebben gevraagd, gezien hij verantwoordelijk is voor het reilen en zeilen in zijn buurt. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door A. I. (...) of Al Qassam, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

U tot slot gevraagd waarom u bij terugkeer zou worden geïnterviewd, stelt u dat uw grootste zorg is dat u valselyk beschuldigd zou worden van verraad indien A. I. (...) geïnterviewd zou worden door de Israëli's of gebombardeerd zou worden en hierdoor uiteindelijk om het leven zou kunnen komen (CGVS, p. 18). U er op gewezen dat u twee jaar lang in Gaza niet meer werd benaderd door A. I. (...) of Al Qassam, waardoor de vraag rijst waarom ze u bij terugkeer opnieuw zouden viseren, verwijst u vervolgens naar de algemene situatie in Gaza en de plotselinge escalaties. U er op gewezen dat dit twee uiteenlopende zaken zijn en op zich niets te maken hebben met een vraag tot samenwerking, stelt u A. I. (...) herkend te hebben, hij u probeerde te rekruteren en men u zou kunnen aanspreken (CGVS, p. 18). U houdt het op blote, hypothetische beweringen die u op geen enkele manier kan hard maken. U levert immers geen concrete indicaties aan waarom u specifiek geïnterviewd zult worden bij terugkeer naar Gaza, gelet op het gegeven dat u gedurende twee jaar niet meer benaderd bent geweest door A. I. (...). Dat men dan ook plots aan u zouden gaan denken bij eventuele bombardementen, terwijl ze ondertussen reeds drie jaar lang geen aandacht aan u besteden, is weinig plausibel. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er bij terugkeer naar Gaza een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput wat betreft uw vrees voor A. I. (...).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie

en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

U verklaart namelijk woonachtig te zijn geweest in Khan Younis, in een huis dat eigendom was van uw grootvader (CGVS, p. 4). Hoewel er in mei 2021 een paar woningen in uw omgeving gebombardeerd werden, liep het huis van uw familie enkel lichte schade op. U stelt dat er toen enkel ramen kapot gingen (CGVS, p. 4). U heeft verschillende familieleden die tewerkgesteld waren in Gaza. Uw vader werkte op zelfstandige basis in de bouwsector samen met één van uw broers. Verder heeft u een broer die werkzaam was als elektricien, alsook was uw broer Y. (...) aan de slag in de bouw en maakte uw broer I. (...) generatoren (CGVS, p. 6). Uw studies fysica aan de Islamitische Universiteit werden bekostigd door uw tante M. (...), die u elke maand 100 dollar opstuurde vanuit Qatar (CGVS, p. 4, p. 5). Na uw studies was u gedurende twee weken in 2017 tewerkgesteld bij een educatieve instelling, genaamd Al Mustakbar (CGVS, p. 5). Vervolgens werkte u in olijvenggaard van een verwant tot twee maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 5). U gevraagd of u steeds kon voorzien in uw onderhoud, stelt u dat de situatie in 2012 aanzienlijk verbeterde. Hoewel de situatie niet perfect was, konden jullie het doen met die verbetering (CGVS, p. 6). Daar waar u stelt niet steeds toegang te hebben gehad tot de basisvoorzieningen, dient te worden opgemerkt dat u hiertoe oplossingen had. U stelt op afbetaling voedsel te kunnen kopen en over een watervat te beschikken die u om de drie weken voor 2,5 dollar vulde om te kunnen drinken en koken (CGVS, p. 6, p. 7). Om tegemoet te komen aan de elektriciteitsonderbrekingen beschikten jullie over kaarsen en batterijen die u gebruikte voor de ledlampen (CGVS, p. 7). Uw reis die ongeveer 10 000 tot 11 000 dollar heeft gekost, heeft u bekostigd met uw spaargeld, alsook leende u van vrienden of familie (CGVS, p. 8). Tot op vandaag heeft u nog steeds contact met uw familie in Gaza (CGVS, p. 7). Gezien uw familiaal netwerk en uw financiële en materiële situatie kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een precare situatie zal terechtkomen waarbij u niet in uw basisbehoeften zal kunnen voorzien.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde

gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonde. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen.

Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen

mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Daar waar u verklaart dat Hamas of Al Qassam op de hoogte zouden komen van hetgeen u in Europa heeft verteld, dient te worden opgemerkt dat u hiervoor geen concrete indicaties aanlevert. U verwijst naar uw burens of uw omgeving die weten dat u in België verblijft. U voegt er aan toe dat men weet dat wie naar Europa komt, daar ook asiel aanvraagt, waardoor ze tijdens een eventuele ondervraging mogelijks linken kunnen leggen (CGVS, p. 13). Gevraagd waar u zich hiervoor op baseert, zegt u vervolgens zelf dat het een veronderstelling is van uwentwege, waardoor u uw bewering dan ook op geen enkele manier hard kan maken (CGVS, p. 13). Bovendien wordt aan uw asielmotieven geen geloof gehecht, zoals hierboven aangetoond, waardoor niet begrepen kan worden wat Hamas of Al Qassam u zou kunnen verwijten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden,

behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw paspoort, uw geboorteakte, uw identiteitskaart en uw diploma neer. Deze documenten bevestigen uw identiteit en uw Palestijnse herkomst, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw bezoek aan Mekka, uw Turks visum en de inreisstempel van Turkije en uw vliegtuigticket van Jeddah naar Istanbul bevestigen uw reisweg, wat eveneens niet wordt betwist. Daar waar u verwijst naar de transacties die u doet om uw familie te helpen daar ze over een slechte financiële toestand beschikken (CGVS, p. 9), dient te worden opgemerkt dat er niet aan wordt getwijfeld dat u uw familie geld toestuurt. Op basis van uw verklaringen dient echter te worden vastgesteld dat uw socio-economische situatie behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals reeds eerder werd geconcludeerd. Het kaartje dat u heeft neergelegd om aan te tonen waar uw woning en de doelwitten voor de bombardementen zich bevinden, verwijzen naar de algemene situatie in Gaza (CGVS, p. 10). U heeft echter niet aangetoond of geconcretiseerd dat u persoonlijk een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze kaart brengt geen ander licht op de gedane analyse van de veiligheidssituatie te Gaza. Wat betreft de verklaring van de gemeente Khan Younis aangaande de schade aan uw huis, dient te worden opgemerkt dat uw naam daadwerkelijk in het document vermeld wordt, doch wordt verder niet geconcretiseerd welke schade u opgelopen zou hebben. Hoewel er niet wordt getwijfeld aan het feit dat de oorlog een psychische impact op uw familie heeft gehad, stelt u immers zelf in 2014 geen schade te hebben opgelopen (CGVS, p. 10). In het document wordt verder niet verduidelijkt welke schade de vernieling aan uw huis heeft teweeggebracht, noch van wanneer deze vernieling zou dateren. Daar het document is opgesteld in augustus 2021 kan worden aangenomen dat er verwezen wordt naar de schade na het conflict van mei 2021, waarover u verklaarde dat het huis van uw familie enkel kapotte ramen had (CGVS, p. 4). Dit document betreft echter een kopie, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 “par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing” (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake

minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, geeft verzoeker aan dat hij Gaza verlaten heeft omwille van verschillende redenen, die zij als volgt toelicht:

“- Vooreerst haar problemen met de Hamas politie, Al Qassam die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden

- Als gespecialiseerde fysicus weet ze al genoeg dat haar intellectueel potentieel niet voor vreedzame doeleinden zou worden gebruikt, hetgeen zij uiteraard weigert te aanvaarden.

- De verzoekende partij wenst niet de richting van de Hamas te volgen of zijn doeleinden te dienen.

- daarnaast vreest zij de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag het slachtoffer kan worden

- Zij woont in de bijzonder onveilige regio en stad van Khan Younes in het Zuiden van de Gazastrook, dicht bij de grens met Israël, waar de Hamas fors aanwezig is

- Dat de verwerende partij derhalve ten onrechte stelt dat de verzoekende partij haar nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond,”

Verzoeker vervolgt dat een groot aantal persartikels, die hij citeert, aantoont dat de strijd tussen Hamas en Fatah steeds en zelfs uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is, dat Gaza de noodzakelijke benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal mist en dat de economische crisis van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) gelinkt aan de coronacrisis en de bloedige oorlog van mei 2021 de toestand nogmaals erger heeft gemaakt. Hij betoogt dat het recht tot leven de Palestijnse bevolking werkelijk genegeerd wordt en wijst er onder verwijzing naar een persartikel op dat dit reeds aangeklaagd werd in september 2018, hetzij lang voor de coronacrisis en de oorlog van 2021.

Verzoeker vervolgt:

“Dat de verzoekende partij geen belangstelling heeft voor politiek, was reeds van oordeel dat de Hamas een stijgende macht inneemt en geenszins voor doel heeft de macht nog met de Fatah te delen;

Dat was reeds het geval kort na de oorlog van 2014.

Dat is uiteraard nog meer het geval, na de oorlog van mei 2021.

Dat het CGVS geen rekening houdt met de concrete situatie in Gaza en met de politieke ambities van de Hamas die sinds de staatsgreep en nadien voor doel heeft gesteld de Fatah te elimineren en in fine een Charia staten op te richten, zonder enige tolerantie voor wie kritiek uit, op een of andere manier...

Dat de Hamas naar de hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en tot slot een chariastaat op te richten.

De verzoekende partij weigert dit project te steunen door haar werkkraft als fysicus ter beschikking te stellen van de Hamas

Dat dient te worden vastgesteld de verzoekende partij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te hebben gevluht maar ook dat zij in Gaza thans niet kan terugkeren; .

Wegens eigen bewegingsredenen maar ook omwille van materiële omstandigheden te linken aan haar gebrek aan financiële middelen om op haar basisch onderhoud te voorzien.”

Verzoeker wijst er daarnaast op dat de grensovergang via Rafah thans enkel door Hamas bemand wordt sedert januari 2019, dat hij derhalve in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd op het ogenblik dat hij Gaza binnenkomt en dat hij het risico loopt *“aan de grens te worden geseind”*. Een passage via de Sinaï is volgens verzoeker evenmin beveiligd, ter staving waarvan hij een artikel van Het Laatste Nieuws van 17 juli 2019 aanhaalt. Verzoeker beroept zich op het arrest nr. 219 546 van 8 april 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en stelt dat de aangehaalde onveiligheid uiteraard ook de niet-geregistreerde Palestijnen raakt en dat de veiligheidssituatie in Gaza *anno 2022* niet is verbeterd ten opzichte van de situatie in april 2019. Hij herhaalt dat hij ernstige redenen heeft aangevoerd die het hem onmogelijk maken naar Gaza terug te keren, vermits zijn leven daar in gevaar zou worden gebracht omwille van zijn problemen met Hamas, omwille van het aanhoudend geweld dat voornamelijk en in het bijzonder de regio waar hij woont, namelijk Khan Younis, zou raken en omwille van de onmenselijke en vernederende levensomstandigheden die in Gaza heersen. Verzoeker voegt hieraan toe dat het volstrekt onmogelijk is voor tien personen, hem inbegrepen, om met 600 *shekels* per maand rond te komen.

Verzoeker meent voorts dat hij genoegzaam bewezen heeft uit gegronde vrees voor vervolging te zijn gevluht, maar ook dat hij thans niet naar Gaza kan terugkeren, te meer daar hij Gaza *“reeds een tijdje*

verlaten heeft'. Hij stelt dat hij niets meer heeft in Gaza en geen mogelijkheid heeft om er terug aan werk te geraken, *"gelet op de handelingen van de Hamas om (...) (hem) af te breken"*. Verzoeker meent dat niemand hem nog zal durven aanwerven.

Verzoeker merkt verder op dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat terugkeerders probleemloos in België een paspoort kunnen bekomen van de Palestijnse overheid in Brussel en dat die paspoorten zonder probleem aan al dan niet afgewezen asielzoekers worden afgegeven, doch in gebreke blijft te onderzoeken *"welk het onthaal is die de dragers van zulke paspoorten krijgen als ze de Hamasbemanning van de Rafah grenspost passeren"*. Hij meent dat de adjunct-commissaris-generaal zich verder tegensprekt waar zij enerzijds de streek van herkomst als een *"veilig gebied"* aanziet doch anderzijds als een regio waar er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld, doch niet in die mate om te stellen dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn.

Verzoeker vervolgt dat hij thans werkloos is maar ook in de problemen is gekomen met Hamas, die zijn zoektocht naar werk dwarsboomt. Hij stelt dat hij hier geen formeel bewijs van heeft, maar dat het in de context van Gaza duidelijk is *"dat wanneer een werkgevee iemand ontslag geeft zonder dat er hiervoor een persoonlijke reden voor bestaat en dat geweigerd wordt een reden aan te geven omdat het niet mag of kan, (...) dat instructies gegeven werden om ontslag te geven"*. Hij meent dat hij geen werk meer gaat vinden, terwijl werk essentieel is om basisvoorzieningen te kunnen betalen. Onder verwijzing naar een artikel van *Gisha* merkt hij verder op dat de werkloosheid in Gaza nog is toegenomen.

Met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en die van zijn gezin zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat het gezin sensu lato van de verzoekende partij die in Gaza is gebleven thans amper overleeft.

Zonder de materiële hulp van de verzoekende partij zou het gezin dat achtergebleven is in Gaza, niet kunnen overleven.

Het CGVS maakt een heel subjectieve interpretatie van de verklaringen van de verzoekende partij om tot het besluit te komen dat het gezin nog degelijk rond kon komen en het relatief goed stelde.

Integendeel heeft de verzoekende partij verklaard dat dat zij niet elke maand rond geraakten, dat zij zelfs hun voedsel soms op afbetaling kochten...

Cfr

(...)

De beweringen en het besluit van het CGVS vinden geen steun in het administratief dossier, daar waar de beslissing op een correcte feitenvinding dient te steunen.

Dat de beslissing derhalve niet rechtmatig gemotiveerd wordt.

Dat de verzoekende partij verder slechts tijdelijk door haar tante uit Qatar gesteund werd, zij stond in voor haar studies om de reden dat hij de eerste jongen van het gezin was en dat haar studies als een goede investering bevonden werd. Zij kwam eveneens tussen om haar helpen te vertrekken, toen haar leven in Gaza in gevaar bleek.

Verder kan deze dame niet regelmatig tussenkomen, daar haar lasten in Qatar ook hoog zijn.

De financiële toestand van het gezin inschatten rekening houdende met de hypothetische hulp die door derden geboden wordt vanuit het buitenland kan niet worden aanvaard en is evenmin van aard om tot het besluit te komen dat de verzoekende partij niet in extreme armoede zou geraken in geval van terugkeer naar Gaza.

De hulp van derden is inderdaad geen vaste bron van inkomen en is louter afhankelijk van de mogelijkheden van die derde persoon, zijn eigen inkomen en de persoonlijke omstandigheden die de hulp al dan niet mogelijk maken, daargelaten het willekeurig karakter van de hulp.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de hulp in casu grotendeels van de verzoekende partij zelf komt, een hulp die uiteraard enkel mogelijk is zolang de verzoekende partij in België toegelaten wordt en legaal werkzaam is...een hulp die per definitie vervalst wanneer de asielaanvraag van de verzoekende partij geweigerd wordt."

Verzoeker vestigt verder de aandacht op de mogelijke gevolgen van de COVID-19-crisis in Gaza, gevolgen die volgens hem thans niet te bepalen zijn. Hij meent verder dat de adjunct-commissaris-generaal er geen rekening mee heeft gehouden dat *"de grenzen met ISRAËL en met Egypte in de periode 2020-2021 grotendeels gesloten zijn wegens de sanitaire crisis en preventief voor het verspreiden van de virus"* noch met *"het feit dat de sociale afstanden niet kunnen gerespecteerd worden bij de grensovergangen, ondermeer bij het gebruik van bus pendeldiensten"* en verwijst naar informatie van de organisatie *Gisha* en het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken over de opening van de grensposten in juli en september 2020. Hij meent dat de adjunct-commissaris-generaal de toestand niet met de nodige zorg onderzocht heeft, *"eveneens rekening houdende met de Coronacrisis en de oorlog van mei 2021, maar ook met de gevolgen hiervan op het economische leven in het regiogebied"*. Hij betoogt dat de

incidenten met Israël vanaf augustus 2020 zijn toegenomen en eigenlijk niet zijn opgehouden tot de oorlogstoestand van mei 2021. Hij wijst erop dat het tijdelijk akkoord dat op 31 augustus 2020 werd gesloten op 15 september 2020 reeds opnieuw geschonden werd en wijst verder op de impact van de coronacrisis op het economische leven en het financieel reeds heel beperkte vermogen van de inwoners van Gaza, al dan niet UNRWA-geregistreerd, ter illustratie waarvan hij meerdere persartikels aanhaalt. Dat Gaza effectief onleefbaar is geworden, wordt volgens verzoeker bevestigd door het artikel *“The UN Was Right – Gaza is Unlivable”* van Gisha van 16 september 2020.

Verzoeker vervolgt:

“Een terugkeer zou in elk geval de aangehaalde bepalingen schenden;

Overwegende dat het CGVS vooreerst een lange wachttijd om de Gazastrook te verlaten alsmede de laattijdigheid van het verzoek tot internationale bescherming inroept om de geloofwaardigheid van de vrees in vraag te stellen ;

Het CGVS stelt inderdaad dat die laattijdigheid niet te verenigen zou zijn met een daadwerkelijke vrees.

Het CGVS stelt dat zij lang gewacht heeft vooraleer Gaza te verlaten, - een periode van iets meer dan 2 jaar en dat zij eveneens een jaar in Griekenland verbleef alvorens door te reizen naar België en er asiel aan te vragen.

Deze stelling is niet onredelijk doch wordt niet geconfronteerd met de werkelijkheid in Gaza en deze in Griekenland. Hij kan dus niet worden weerhouden.

De verzoekende partij is iemand die snel afschrikt, die steeds langdurig nadenkt alvorens tot actie over te gaan. Het is noch een impulsieve, nog een heel dapper man;

De vrees waarvan sprake in de vluchtelingenconventie heeft ook een subjectieve component waarmee rekening dient te worden gehouden.

Van zodra de verzoekende partij met Al Qassam geconfronteerd werd en onder druk gezet werd? Had zij reeds mentaal de beslissing genomen van, in een eerste fase te schuilen, in een tweede fase Gaza te verlaten.

Het CGVS stelt ten onrechte dat zij bij haar oom niet schuil hield omdat zij in een olijfgaard van haar oom werkte.

Dat de verzoekende partij aldaar buiten werkte in de olijfgaarde en uitsluitend met de landbouw bezig was. Zij was er slechts met heel weinig mensen in contact en ging verder niet naar buiten.

Het werk dat zij aldaar verrichte had verder helemaal niets te maken met haar studies als fysicus.

Het is een feit dat Al Qassam haar mits een grondig onderzoek bij haar oom kunnen terugvinden, doch dient te worden vastgesteld dat oom en neef niet dezelfde naam dragen en dat zij evenmin in dezelfde wijk woonden.

De activiteit waarmee zij bij haar oom bezig was had verder niets te maken met haar studies, daar waar de verzoekende partij zich steeds fel geïnvesteerd had in haar studis maar ook in haar zoektocht naar een werk, binnen haar tak. Reden waarom Al Qassam haar trouwens opgemerkt had, omwille van haar inzet en specialisatie.

De verzoekende partij vreesde boven alles een persoonlijke confrontatie met de autoriteiten bij de grensoverschrijding.

Zoals zij het ook heeft toegekend was ze ook vrij depressief hetgeen haar niet aanspoorde om tot een riskante vlucht over te gaan.

Zelfs informeren naar de opening van de grenspost leek haar riskant

Zij heeft een Turkse visum genomen voor het geval maar heeft het niet gebruikt.

Zij heeft in fine gewacht tot het ogenblik dat zij een bedevaart groep kon voegen, waar zij van oordeel was dat een uitreis met een groep meer veiligheid bood.

Zij dacht tevens als gelovige moslim dat het voorwendsel van de Umrah haar geluk en bescherming zou brengen. Nog voor zij in Griekenland geraakte was de verzoekende partij reeds gebriefd dat het leven in Griekenland voor vluchtelingen in Griekenland onmogelijk was en dat zij aldaar geen nieuw leven zou kunnen opbouwen.

Zij heeft er aldus geen asiel aangevraagd vermits zij ervan overtuigd was dat Griekenland haar niet effectief zou kunnen beschermen en verkoos naar België door te reizen van zodra zij er de mogelijkheid had, via de Balkans.

Het CGVS houdt helemaal geen rekening met de subjectieve vrees van de verzoekende partij, noch met de objectieve moeilijkheden om de Gazastrook te verlaten, noch met de risico's gepaard aan een doortocht naar Europa.

Zelfs in Gaza wordt er gewag gemaakt van gruwelijke verhalen waarbij mensen in Libië gedetineerd worden, mensen in de Middellandse Zee verdrinken, op eilanden opgesloten worden...

De opgeworpen laattijdigheid is niet van aard om de beslissing te staven, noch om de geloofwaardigheid van het relaas in het gedrang te brengen.

Het CGVS stelt verder dat het gedrag aangenomen door de Al Qassam lid, A. I. (...) om haar te rekruteren niet conform is aan het gedrag van iemand die werkelijk wenst te rekruteren en de mensen onder druk te zetten om tot zijn doeleinden te raken.

Vooreerst kan het CGVS zich geenszins vereenzelvigen met een Hamas lid uit Gaza om objectief te mogen stellen dat dit bepaald gedrag al dan niet geloofwaardig zou zijn...

De Hamas volg zijn eigen beweegredenen die in fine moeilijk te begrijpen zijn voor derden.

Verder wenst de verzoekende partij te benadrukken dat het CGVS geen enkele waarde toekent aan haar expertise, die nochtans centraal staat voor de beoordeling van het risico en voor de geloofwaardigheid van het relaas...

De verzoekende partij is als fysicus afgestudeerd in Gaza, samen met een heel beperkte groep van minderen dan 10 mannen.

Zij was veruit een van de beste studenten.

Zij is derhalve heel wat minder "vervangbaar" dan iemand die men komt rekruteren om naar de grens te sturen om te betogen of om militair te gaan trainen...

Daar gelaten dat A. I. (...) misschien ook andere belangrijke taken had dan de verzoekende partij te rekruteren, dien te worden vastgesteld dat een afwachtende houding aannemen geen slechte optie is in Gaza...

Men kan moeilijk Gaza verlaten, het vergt enorm spaargeld en het is er heel moeilijk om te schuilen omwille van de heel beperkte oppervlakte... A fortiori is het heel moeilijk om langdurig te schuilen, voornamelijk wanneer men nog heel jong is.

Al Qassam wist maar al te goed dat ooit of laat de verzoekende partij opnieuw zou opdagen en dat het beter was haar met geld aan te lokken...

De verzoekende partij heeft er op geen ogenblik aan gedacht haar eerdere klasgenoten te contacteren om te polsen of zij ook door Al Qassam benaderd werden.

Zij had geen bijzondere vriendschapsbanden ontwikkeld met haar medestudenten en vertrouwde hen derhalve niet.

Zij waren allemaal eerder concurrenten die elkaar in de gaten hielden en tegen elkaar vochten om de beste nota's te behalen, de beste job baan krijgen ...

Zij had in geen geval haar weigering of terughoudendheid tov de Hamas durven uiten, uit vrees verklikt te worden door haar klasgenoten...

Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat in Gaza "struggle for life" al lang de regel is geworden.

Het CGVS verwijt de verzoekende partij verder geen bewijsstukken voor te leggen van haar werk bij de onderwijsinstelling noch van de reden voor haar ontslag.

Nogmaals houdt het CGVS helemaal geen rekening met de plaatselijke gebruiken.

Een geschreven contract sluiten is in Gaza reeds heel uitzonderlijk en wordt sowieso nooit in het begin getekend.

De relatie met haar werkgever verliep vlot en de verzoekende partij heeft op geen ogenblik een klacht of een opmerking gekregen met betrekking tot haar werk of haar gedrag.

De verzoekende partij kreeg ontslag zonder dat de reden hiervoor, of minstens een reden aangegeven werd;

Daar waar het toch gebruikelijk is dat een niet tevreden baas de reden van ontevredenheid bekend maakt.

Dat de baas niet eens een reden heeft proberen aan te halen, die quod non, met de economische moeilijke toestand in Gaza.

Itegendeel heeft de baas uitdrukkelijk laten weten dat hij de reden niet kon, mocht zeggen...

Er bestaat helemaal geen andere reden hiervoor dan de druk die op hem gezet werd om de relatie met de verzoekende partij stop te zetten.

Het is uiteraard omwille van dit antwoord dat de verzoekende partij de link heeft gemaakt met A. I. (...).

De redenering is in de gegeven context, volledig logisch.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd."

Verzoeker meent verder dat de adjunct-commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom in casu de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Hij meent dat de informatie waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert ondermijnd wordt door het verslag van de VN "Gaza ten years later", dat reeds van 11 juli 2017 dateert maar volgens hem nog steeds stand houdt in het licht van de actualiteit. Hij wijst erop dat hieruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid groot zijn, dat de basisnoden amper kunnen worden gedekt en dat de mogelijkheden om Gaza binnen te komen of te verlaten uiterst beperkt en gevaarlijk zijn, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris-generaal beweert. Hij stelt al zijn spaargeld te hebben besteed aan zijn vertrek naar Europa en hiervoor zelfs te hebben moeten lenen. Hij zou bovendien het geld dat hij in België verdiende naar Gaza gestuurd hebben om zijn gezin te steunen, waardoor hij zou terugkeren met schulden en vervolgens ook geen mogelijkheid meer zou hebben om aan werk te komen, gelet op zijn persoonlijke problematiek,

die volgens hem moet worden gezien in het kader van een verhoogde werkloosheid. Verzoeker voegt hieraan toe dat het werk bij zijn oom geen geld opbracht maar eerder een hulp was aan zijn oom in ruil voor de opvang die hem geboden werd. Hij stelt verder dat hij niet meer bij zijn gezin zal durven gaan inwonen uit vrees dat Hamas hem zou doden of ontvoeren. Hij herhaalt tevens dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren en benadrukt dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort geopend werd en dat men bovendien niet lang op voorhand kan weten wanneer en voor hoelang de grens zal geopend worden. De bestreden beslissing is volgens hem totaal voorbijgegaan aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte gedurende een onvoorzienbare "wachttijd" kunnen worden geboden. Verzoeker wijst onder verwijzing naar een reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken naar de aanhoudende onveiligheid in Noord-Sinai.

Verzoeker citeert vervolgens meerdere persartikels over de socio-economische omstandigheden, de algemene veiligheidssituatie en de gezondheidstoestand in Gaza en de financiële problemen bij UNRWA. Wat betreft de veiligheidssituatie, wijst verzoeker erop dat de Raad in zijn arresten nrs. 259 678 en 259 679 van 30 augustus 2021 "heeft toegegeven dat er in Gaza degelijk wel sprake was van willekeurig geweld, daar waar de verzoekende partij degelijk een Palestijnse burger is, afkomstig uit GAZA en dat zij als dusdanig een risico loopt op ernstige bedreiging van haar leven".

Hij laakt ook dat hij heel weinig ondervraagd werd nopens de financiële toestand van zijn gezin en de toestand na de oorlog van mei 2021 en wijst op de context van "verraad van de Palestijnen" en "na-oorlogse problematiek waar de Hamas als de enige verdediger van het Palestijnse volk opdaagt", die zijn problematiek in een "bijzonder daglicht" zou stellen "van verhoogd risico in geval van terugkeer". Hij stelt ervan overtuigd te zijn dat al deze elementen hebben bijgedragen tot de escalatie van het conflict met Israël dat in mei 2021 in een kortstondige maar wrede oorlog uitmondde. Hij herhaalt zijn vrees voor Hamas en meent thans te moeten besluiten dat Hamas sterker is geworden dan voor zijn vertrek. Hij stelt ervan overtuigd te zijn dat Hamas sterker en machtiger uit de oorlog van mei 2021 zal komen en enig verzet genadeloos de kop zal willen indrukken. De brutaliteit van de aanvallen van Israël schenkt Hamas een nieuwe legitimiteit in de ogen van de Palestijnen, een legitimiteit die geen verzet kan dulden, aldus verzoeker, die nog meent dat de oorlogssituatie zijn persoonlijke situatie in geval van terugkeer naar Gaza slechter maakt dan vroeger.

Voorts betoogt verzoeker dat de crisis bij UNRWA een invloed heeft op alle inwoners van Gaza, in die mate dat wanneer de helft van de inwoners van Gaza van de bijstand van UNRWA beroofd wordt, de ganse economie van Gaza hieronder lijdt. Verzoeker haalt informatie aan waaruit volgens hem blijkt dat UNRWA de opdracht van zijn mandaat niet langer vervult alsook artikels die wijzen op "een cumulatieve impact van de politieke evolutie, van de sanitaire crisis en de UNRWA tekorten op de algemene situatie van de hele bevolking van Gaza, ongeacht de afhankelijkheid tot de UNRWA". Hij citeert rechtspraak van de Raad inzake UNRWA en stelt dat het reeds voor de oorlogssituatie van mei 2021 evident was dat UNRWA zijn mandaat niet meer effectief kon uitvoeren. Hij wijst onder verwijzing naar een persartikel van UNICEF op de humanitaire gevolgen van de laatste oorlog.

Verzoeker vervolgt:

"- de verzoekende partij leeft in de grenszone met Israël, in de stad KGAN YOUNES, dicht tegen de grens met Israël In het Zuiden van de Gazastrook. Een locatie die steeds het doelwit is geweest van de Israëli, omwille van de nabijheid, van de aanwezigheid van talrijke hooggeplaatste leden van de Hamas, omwille van een heel groot aanhangers van de Hamas die bereid zijn om als martelaren te sterven: ::en steun bieden aan de Hamas die als de "weerstand" wordt aanzien

- Israël heeft zijn bombardementen gerechtvaardigd door te stellen dat zijn doelwitten beperkt waren tot plaatsen van waar de Hamas raketten afvuurde of waar tunnels zich bevonden of gegraven werden, of waar Hamasleden woonachtig waren. Dat is steeds de rechtvaardiging geweest van Israël

- Dat dit een serieuze aanwijzing voor de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij, ondanks de mogelijke blijvende onduidelijkheden of donkere zones...

- Dat Khan Younes reeds op 02.01.2022 opnieuw gebombardeerd werd, hetgeen naar een heel bijzonder gevaar wijst, gelinkt aan de locatie van waar de verzoekende partij afkomstig is ..."

Verzoeker citeert persartikels over een Israëlische vergeldingsactie gericht tegen posities van Hamas in het zuiden van de Gazastrook in januari 2022 en voegt hieraan toe dat de adjunct-commissaris-generaal zowel de humanitaire crisis in Gaza als het totaal gebrek aan veiligheid in het bijzondere deelgebied van Khan Younis, waarvan hij afkomstig is, negeert. Hij wijst erop dat de Raad "reeds attent is geweest op het bijzonder gevaar gelinkt aan een bijzondere locatie als leef plaats" en citeert uit het arrest nr. 259 355 van

12 augustus 2021. Hij herhaalt dat hij eveneens van Khan Younis afkomstig is en meent dat wat hem betreft eenzelfde redenering gevolgd kan worden.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de rapporten "*Palestine – Humanitarian needs after the escalation of hostilities in the Gaza strip – September 2021*" en "*Palestine – Social impacts of the humanitarian situation*" van ACAPS van respectievelijk 5 oktober 2021 en 19 oktober 2021 (stukken 3 en 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 6 mei 2022 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022 en waarbij zij het artikel "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van Egypt Today van 16 november 2021 voegt.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar diverse persartikels betreffende de algemene veiligheidssituatie in Gaza en Khan Younis, het arrest van de Raad nr. 259 355 van 12 augustus 2021 en de "*UNHCR Position on Returns to Gaza*" van maart 2022 en waarbij hij bijkomende documenten voegt ter staving van zijn verklaringen over de gezondheidstoestand van zijn vader, zijn werksituatie, de financiële situatie van het gezin en de schade aan de woning van het gezin.

De Raad stelt vast dat de argumentatie in voormelde aanvullende nota over de veiligheidssituatie in Gaza en de locatie van verzoekers woonplaats in Khan Younis en over verzoekers socio-economische situatie bij terugkeer, alsook de persartikels en het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst reeds werden aangehaald in het verzoekschrift. Daarnaast stelt de Raad vast dat het bij de aanvullende nota gevoegde attest van 31 augustus 2021 van de gemeente Khan Younis (aanvullende nota, stuk 1) alsook verschillende van de gevoegde bewijzen van geldoverschrijvingen (aanvullende nota, stuk 7) zich reeds in het administratief dossier bevinden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Documenten', nrs. 5 en 7).

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

De in voormelde aanvullende nota aangehaalde argumenten en verwijzingen naar informatie die reeds werden aangevoerd in het verzoekschrift, alsook het daarbij gevoegde stuk 1 dat reeds werd neergelegd tijdens de administratieve procedure kunnen niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd en de aanvullende nota dient, wat deze elementen betreft, overeenkomstig voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet uit de debatten te worden geweerd. Verder stelt de Raad vast dat het document "*UNHCR position on returns to Gaza*" van maart 2022 waaraan verzoeker in zijn aanvullende nota refereert niet wordt gevoegd. De Raad kan hiermee dus geen rekening houden.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA zodat zijn verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (B) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) zijn houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) de vaststelling dat hij pas twee jaar na de start van zijn problemen Gaza uit reisde en Gaza uiteindelijk legaal, met zijn eigen paspoort, via de Rafah-grenspost verliet, zijn geloofwaardigheid verder op de helling zet, (iii) het opmerkelijk is dat A. I. hem tot drie keer toe op korte tijd benaderd zou hebben, om vervolgens nadien niets meer van zich te laten horen, (iv) hij de gebeurtenissen in de nasleep van zijn arrestatie op 27 april 2017 evenmin aannemelijk heeft gemaakt, (v) hij zich amper geïnformeerd heeft ten einde het risico op vervolging door A. I. te kunnen inschatten, (vi) hij amper informatie kan verschaffen over zijn problemen na zijn vertrek en (vii) hij geen concrete indicaties aanlevert waarom hij specifiek geviseerd zal worden bij terugkeer naar

Gaza, gelet op het gegeven dat hij gedurende twee jaar niet meer benaderd is geweest door A. I., omdat (C) uit zijn verklaringen niet blijkt dat zijn levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn en dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (F) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker van mening is dat de adjunct-commissaris-generaal de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen met Hamas, en meer bepaald met ene A. I., die verzoeker in 2017 herhaaldelijk in Khan Younis zou hebben gecontacteerd met de vraag om samen te werken met Al-Qassam, de militaire vleugel van Hamas. Verzoeker zou voor de organisatie van nut zijn geweest omdat hij afgestudeerd was in de fysica. Hij zou de gevraagde samenwerking steevast hebben geweigerd waardoor hij door A. I. zou zijn bedreigd. Ook zou A. I. hem gedurende een nacht hebben vastgehouden en vervolgens hebben vrijgelaten met de waarschuwing dat hij niemand over de zaak mocht vertellen om zichzelf niet in gevaar te brengen. Verzoeker verklaart dat hij omwille van de dreigementen van A. I. in de daaropvolgende periode geen werk vond binnen zijn specialisatie. Omdat hij gevaar liep, zou verzoeker halverwege 2017 zijn ingetrokken bij een oom in Qizan Rashwan. In januari of februari 2019 zou verzoeker teruggekeerd zijn naar zijn ouderlijk huis in Khan Younis en regelingen zijn beginnen treffen voor zijn vertrek. Hij zou Gaza op 5 mei 2019 verlaten hebben met een *Umrah*-visum en via Egypte naar Saoedi-Arabië zijn gereisd, waar hij een bezoek zou hebben gebracht aan Mekka. Op 22 mei 2019 zou verzoeker naar Turkije zijn gereisd, om vervolgens na twee maanden door te reizen naar Griekenland. In Griekenland zou verzoeker ongeveer een jaar hebben verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Begin juni 2020 zou verzoeker uit Griekenland vertrokken zijn en naar België zijn gekomen. Bij terugkeer naar Gaza stelt verzoeker te vreezen dat hij er gearresteerd en slecht behandeld zal worden door A. I. of Al-Qassam omdat hij in Europa over zijn problemen heeft verteld.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door A. I. of Hamas.

Zo kan de adjunct-commissaris-generaal worden gevolgd waar hij het opmerkelijk acht dat A. I. verzoeker tot drie keer toe op korte tijd benaderd zou hebben om vervolgens niets meer van zich te laten horen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Op basis van uw verklaringen bleek hij nochtans in eerste fase volhardend te zijn, en had hij u zelfs een nacht aangehouden (CGVS, p. 17). In dit licht is het dan ook weinig plausibel dat A. I. (...) vervolgens na zijn waarschuwing op 27 april 2017, waar hij dreigde uw leven moeilijk te maken of u te doen verdwijnen, van de aardbodem verdwenen leek te zijn (CGVS, p. 17, p. 18). U heeft hem immers niet meer gehoord of gezien na deze waarschuwing (CGVS, p. 17). Dat u toen bij uw oom verbleef, is eveneens geen reden voor het uitblijven van pogingen om u te contacteren (CGVS, p. 18). U werkte toen in de olijfgaard van uw oom tot kort voor uw vertrek. U leefde aldus allerminst ondergedoken. Ook daar kon men u vinden, indien men dat zou hebben gewenst (CGVS, p. 5). Ook na uw verhuis terug naar huis in januari of februari 2019 bent u niet meer benaderd geweest door A. I. (...) of iemand van Qassam (CGVS, p. 18). Bovendien belde hij u telkens op om een afspraak te regelen (CGVS, p. 11-13). Verwacht mag dan ook worden dat hij u andermaal telefonisch probeerde te bereiken, hetgeen hij nagelaten heeft te doen. Dit is weinig plausibel en plaatst de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees op de helling. Indien A. I. (...) daadwerkelijk uw expertise wenste te gebruiken, of uw leven moeilijk wenste te maken, kan worden verwacht dat hij hiertoe verdere inspanningen leverde om uiteindelijk zijn doel te bereiken. Te meer daar hij door zijn plotse stilzwijgen ook de geloofwaardigheid van Al Qassam inzake toekomstige verplichte rekruteringen aantastte. Dat u na 27 april 2017 helemaal niets meer van hem vernomen heeft, terwijl u pas op 5 mei 2019 Gaza verliet (CGVS p. 8, p. 17, p. 18), ondermijnt dan ook in sterke mate de ernst van uw vermeende vrees.”

De Raad benadrukt dat het verzoeker toekomt om de door hem aangevoerde feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken. In dit opzicht mag van hem worden verwacht dat hij een aannemelijke en afdoende verklaring kan bieden voor de vastgestelde inconsistenties in zijn relaas. De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat indien A. I. of Al-Qassam er werkelijk op uit was verzoekers expertise aan te wenden, dan wel hem het leven moeilijk te maken omdat hij zijn medewerking weigerde, het niet aannemelijk is dat verzoeker na zijn derde ontmoeting met A. I. op 27 april 2017 niet meer door hem of andere leden van Al-Qassam of Hamas werd gecontacteerd of benaderd. Verzoeker weerlegt of verklaart deze inconsistentie niet door in zijn verzoekschrift te stellen dat *“het CGVS zich geenszins (kan) vereenzelvigen met een Hamas lid uit Gaza om objectief te mogen stellen dat dit bepaald gedrag al dan niet geloofwaardig zou zijn”* en dat Hamas *“zijn eigen beweegredenen (volgt) die in fine moeilijk te begrijpen zijn voor derden”*. Waar verzoeker verder meent *“dat het CGVS geen enkele waarde toekent aan (...) (zijn) expertise, die nochtans centraal staat voor de beoordeling van het risico en voor de geloofwaardigheid van het relaas”* en erop wijst dat hij als fysicus is afgestudeerd in Gaza, samen met een heel beperkte groep van minder dan tien mannen, dat hij veruit een van de beste studenten was en dus heel wat minder *“vervangbaar”* is dan iemand die wordt gerekruteerd om naar de grens te sturen om te betogen of militair te trainen, wijst de Raad erop dat het net gelet op dit profiel, dat niet wordt betwist, en het belang dat hieraan volgens verzoekers verklaringen door Al-Qassam werd gehecht, niet aannemelijk is dat A. I. zijn pogingen om verzoeker te rekruteren, na hem drie keer op korte tijd tevergeefs te hebben proberen overtuigen en het uiten van ernstige bedreigingen, zomaar zou staken. Ook het argument dat A. I. misschien ook andere belangrijke taken had dan verzoeker te rekruteren en dat een afwachtende houding aannemen geen slechte optie is in Gaza, waarbij verzoeker toelicht dat men Gaza moeilijk kan verlaten en dat het heel moeilijk is om er te schuilen omwille van de heel beperkte oppervlakte, kan niet overtuigen. Het houdt immers geen steek dat Al-Qassam jaren zou wachten tot verzoeker zich vrijwillig zou aanbieden om met hen samen te werken, terwijl zij nood zouden hebben aan mensen met zijn profiel en het na enkele mislukte pogingen om hem te overtuigen duidelijk moet zijn geweest dat hij zich niet zomaar zou bedenken. Bovendien had Al-Qassam geen enkele garantie dat verzoeker niet zou onderduiken of vluchten, zoals hij uiteindelijk ook heeft gedaan. Dat Al-Qassam maar al te goed wist dat verzoeker vroeg of laat opnieuw zou opdagen en dat het beter was om hem met geld te lokken, zoals verzoeker betoogt, is geen aannemelijke uitleg voor de geschetste gang van zaken, temeer daar A. I. verzoeker niet zou hebben gezegd hoeveel salaris hij in geval van samenwerking zou ontvangen en verzoeker hem daar ook niet naar blijkt te hebben gevraagd (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

Verzoeker betwist verder dat hij niet ondergedoken zou hebben geleefd bij zijn oom in wiens olijfgaard hij gedurende enkele maanden ging werken tot kort voor zijn vertrek. Hij stelt dat hij toen uitsluitend met de landbouw bezig was, dat dit niets te maken had met zijn studies, dat hij slechts met heel weinig mensen in contact kwam en verder niet buiten kwam en dat hij en zijn oom niet dezelfde naam dragen en evenmin in dezelfde wijk woonden. Zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker zich gedurende

meerdere maanden onvindbaar had gemaakt voor A. I. en Al-Qassam door bij zijn oom in te trekken, dan nog verklaart dit niet waarom A. I. hem in die periode niet meer telefonisch probeerde te bereiken, zoals hij voorheen had gedaan om met hem een afspraak te kunnen regelen. Bovendien verklaart verzoeker niet waarom hij ook in de maanden voor de verhuis naar zijn oom en in de maanden tussen de terugkeer naar zijn ouderlijke woonst en zijn vertrek uit Gaza niet meer werd gecontacteerd of opgezocht door A. I. of andere leden van Al-Qassam.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing verder terecht op dat verzoeker ook de gebeurtenissen in de nasleep van zijn arrestatie op 27 april 2017 niet aannemelijk heeft gemaakt en licht dit als volgt toe:

“Zo stelt u het gevoel te hebben gehad door twee personen te zijn achtervolgd gedurende de zevende maand van 2017 (CGVS, p. 17). U vermoedt dat deze twee personen door A. I. (...) werden gestuurd (CGVS, p. 17). U kan dit immers geenszins concretiseren en verwijst louter naar de dreigementen van A. I. (...) (CGVS, p. 18). Die twee personen hebben u echter nooit aangesproken, noch heeft u hen nog gezien na die maand (CGVS, p. 17, p. 18). U heeft uw bewering dan ook op geen enkele manier hard kunnen maken. Daar waar u verwijst dat u na twee weken bij de onderwijsinstelling Al Mustakbar zou zijn ontslagen door toedoen van A. I. (...), heeft u dit evenmin geconcretiseerd (CGVS, p. 13, p. 18). U stelt dat de eigenaar van deze instelling onder druk werd gezet om u te ontslaan. U gevraagd waarom u denkt dat dit door toedoen van A. I. (...) was, stelt u dat de eigenaar u niets kon vertellen. U verwijst andermaal naar de dreigementen van A. I. (...) die u vertelde van uw leven de hel te zullen maken. U gevraagd naar concrete indicaties, stelt u dat de eigenaar u niets meer kon vertellen (CGVS, p. 18). Op basis van bovenstaande vaststelling blijkt evenmin dat u uw beweringen hard kan maken, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat A. I. (...) hiervoor verantwoordelijk zou zijn geweest. Overigens legt u geen documenten neer om uw job bij de onderwijsinstelling aan te tonen, waardoor er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw tewerkstelling in Al Mustakbar, of dat A. I. (...) verantwoordelijk zou zijn geweest voor uw ontslag. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen door het toedoen van A. I. (...) of Al Qassam geen mogelijkheden te hebben gehad om te solliciteren bij de overheid (CGVS, p. 18).”

Verzoeker verwijst naar “de plaatselijke gebruiken” en stelt dat een geschreven contract heel uitzonderlijk is in Gaza en sowieso nooit in het begin wordt getekend, doch beperkt zich tot loutere beweringen die hij op geen enkele wijze staft. Wat betreft het attest dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt ter staving van zijn tijdelijke tewerkstelling als leerkracht fysica bij de onderwijsinstelling Al-Mustaqbal (aanvullende nota verzoeker, stuk 4), dient te worden opgemerkt dat daarin blijkens de gevoegde vertaling vermeld wordt dat hij er van 1 augustus 2018 tot 16 augustus 2018 gewerkt heeft, daar waar hij desgevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij deze job in 2017 uitoefende (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Bovendien brengt verzoeker geen origineel attest bij maar slechts een fotokopie en heeft dit stuk een gesolliciteerd karakter daar het blijkens de vertaling dateert van 20 maart 2022 en verzoeker het op eigen verzoek verkregen heeft. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen geloofwaardig (begin van) bewijs neerlegt van zijn tewerkstelling of ontslag bij de onderwijsinstelling Al-Mustaqbal, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat A. I. of Al-Qassam verantwoordelijk zou zijn geweest voor dit ontslag. Met het betoog dat de relatie met zijn werkgever vlot verliep, dat hij op geen enkel ogenblik een klacht of opmerking heeft gekregen over zijn werk of zijn gedrag, en dat zijn baas niet eens een reden heeft gegeven en in tegendeel uitdrukkelijk liet weten dat hij de reden niet kon of mocht zeggen, weerlegt verzoeker niet dat hij over geen enkele concrete en ernstige aanwijzing beschikt dat uitgerekend A. I. druk zou hebben uitgeoefend op zijn werkgever om hem te ontslaan. Verzoeker brengt evenmin concrete argumenten of elementen aan die kunnen staven dat hij door toedoen van A. I. of Al-Qassam niet bij enige andere privé- of overheidsinstelling aan de slag zou kunnen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven te weerleggen of te ontcrachten.

De adjunct-commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing voorts terecht op dat verzoeker zich amper heeft geïnformeerd teneinde het risico op vervolging door A. I. te kunnen inschatten en zet hierover het volgende uiteen:

“Hoewel er zeven andere studenten in uw lichteing zaten, heeft u bij hen niet geïnformeerd of ze eenzelfde vraag hadden gekregen (CGVS, p. 15). U stelt dat de zaak voor u reeds beslist en gedaan was (CGVS, p. 15). Dit is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding, daar kan worden verwacht dat u zich informeert over uw problemen ten einde het risico op vervolging door A. I. (...) te kunnen inschatten. Evenmin kan u iets kwijt over de functie van A. I. (...) bij Hamas. Behalve dat hij lid was van de militaire tak kan u niet vertellen welke taken of verantwoordelijkheden hij had (CGVS, p. 14). Uw vergoelijking dat u niet zomaar kan informeren over iemand omdat men dan in de problemen zou komen, is niet ernstig.

Indien u daadwerkelijk door een lid van Al Qassam dermate bedreigd werd dat u zich genoodzaakt zag om Gaza te verlaten, zou u zich ook over deze persoon mogen geïnformeerd hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. U had zelf ook meermaals contact met A. I. (...), ook via hem zou u eventueel enige informatie over hem kunnen verkrijgen (CGVS, p. 15). Ook opmerkelijk is dat u niet meer in detail kan uitweiden wat Al Qassam net wou van u, behalve dat u op basis van uw studies fysica en elektronica met hen diende samen te werken (CGVS, p. 15). Dat u zich ook hierover niet diepgaander heeft geïnformeerd, gezien hij u wel nieuwsgierig wenste te maken, ondermijnt de door u voorgehouden vervolgingsfeiten."

Verzoekers betoog dat hij geen bijzondere vriendschapsbanden had ontwikkeld met zijn medestudenten en hen derhalve niet vertrouwde, dat zij allemaal concurrenten waren die elkaar in de gaten hielden en tegen elkaar vochten voor de beste punten en de beste baan en dat hij in geen geval zijn weigering of terughoudendheid ten opzichte van Hamas durfde uiten uit vrees verklikt te worden door zijn klasgenoten, verklaart niet waarom hij niet eens gepolst heeft bij zijn medestudenten of zij ook werden aangezocht of benaderd door Al-Qassam met de vraag tot samenwerking, zonder daarbij zijn eigen oordeel kenbaar te moeten maken. Verzoeker biedt verder geen enkele afdoende verklaring of verschoning voor de vaststelling dat hij zich niet nader geïnformeerd heeft over A. I., de persoon die hij nochtans stelt te vrezen bij terugkeer naar Gaza, waardoor aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees om door A. I. te worden vervolgd omwille van zijn weigering in te gaan op diens vraag tot samenwerking danig afbreuk wordt gedaan.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor A. I. en Al-Qassam wordt verder ondermijnd door de pertinente vaststelling van de adjunct-commissaris-generaal dat verzoeker amper informatie kan verschaffen over de ontwikkeling van zijn problemen na zijn vertrek. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"Hoewel de verantwoordelijke van Hamas van uw buurt één tot twee maanden na uw vertrek geïnformeerd heeft bij uw broer I. (...) waarom u vertrokken bent en waarom u hem niet had verwittigd, heeft u nadien niet meer geïnformeerd bij uw familie of er vervolgens nog bezoek is geweest. U stelt dat het niet nodig was omdat u zich buiten Gaza bevond (CGVS, p. 19). Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Uit die vragen van de buurtverantwoordelijke blijkt bovendien niet direct een link te zijn met uw vervolging door Al Qassam of A. I. (...). Die persoon kan dit om allerlei redenen hebben gevraagd, gezien hij verantwoordelijk is voor het reilen en zeilen in zijn buurt. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door A. I. (...) of Al Qassam, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Nog daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen in 2017, dient samen met de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt te concretiseren waarom hij actueel, bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf, nog door A. I. of Al-Qassam zou worden gevisieerd. Hierover zet de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende uiteen:

"U tot slot gevraagd waarom u bij terugkeer zou worden gevisieerd, stelt u dat uw grootste zorg is dat u valselijk beschuldigd zou worden van verraad indien A. I. (...) gevisieerd zou worden door de Israëli's of gebombardeerd zou worden en hierdoor uiteindelijk om het leven zou kunnen komen (CGVS, p. 18). U er op gewezen dat u twee jaar lang in Gaza niet meer werd benaderd door A. I. (...) of Al Qassam, waardoor de vraag rijst waarom ze u bij terugkeer opnieuw zouden viseren, verwijst u vervolgens naar de algemene situatie in Gaza en de plotselinge escalaties. U er op gewezen dat dit twee uiteenlopende zaken zijn en op zich niets te maken hebben met een vraag tot samenwerking, stelt u A. I. (...) herkend te hebben, hij u probeerde te rekruteren en men u zou kunnen aanspreken (CGVS, p. 18). U houdt het op blote, hypothetische beweringen die u op geen enkele manier kan hard maken. U levert immers geen concrete indicaties aan waarom u specifiek gevisieerd zult worden bij terugkeer naar Gaza, gelet op het gegeven dat u gedurende twee jaar niet meer benaderd bent geweest door A. I. (...). Dat men dan ook plots aan u

zouden gaan denken bij eventuele bombardementen, terwijl ze ondertussen reeds drie jaar lang geen aandacht aan u besteden, is weinig plausibel."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en draagkrachtig en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Tot slot kan de adjunct-commissaris-generaal ook worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en hierover volgende toelichting verschaft:

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 10 juli 2019 tot 1 juni 2020 in Griekenland verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 9; verklaring DVZ, d.d. 17/09/2020, vraag 32). U stelt dit niet gedaan te hebben omdat de situatie in Griekenland slecht was, u niet in Griekenland wou blijven en meerdere verhoopte pogingen ondernomen had om het land te verlaten (CGVS, p. 9). Dit is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding, daar het land waar u aankomt ondergeschikt is aan uw beschermingsnood. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn, toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u pas twee jaar na de start van uw problemen Gaza uit reisde en Gaza uiteindelijk legaal, met uw eigen paspoort, via de Rafah-grenspost verliet, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Hoewel de beschikbare informatie aantoont dat het voor Palestijnen uit de Gazastrook voor maart 2019 lange tijd niet toegestaan was om via een Umrah visum naar Saudi-Arabië te reizen, hetgeen overeenstemt met uw verklaringen (CGVS, p. 19), dient te worden opgemerkt dat er nog andere opties bestonden om het land te verlaten en dat het niet geheel onmogelijk was om reeds eerder te reizen. De reden dat Egypte het Umrah-programma stopte in 2015 voor Gazanen was omwille van de instabiliteit in het noordelijk deel van het Sinai-gebied. Ze stonden echter wel nog steeds de doorgang toe voor de belangrijke jaarlijkse hajj-bedeavaart. Verder blijkt dat jaarlijks ongeveer 2500 pelgrims de toestemming krijgen om Gaza via Egypte te verlaten om de hajj te kunnen verrichten. Dit toont aan dat het mogelijk was om andere manieren aan te wenden om een poging te wagen om het land te verlaten. Hoewel de grensovergang in 2017, bij de aanvang van uw problemen, slechts sporadisch geopend was, blijkt verder uit de beschikbare informatie dat vanaf juli 2018 de grensovergang zo goed als altijd vijf dagen per week geopend is, en dit van zondag tot donderdag. Deze informatie stemt dan ook niet overeen met uw verklaringen niet eerder te kunnen vertrekken zijn omdat de grensovergang dicht was (vragenlijst CGVS, d.d. 17/09/2020, vraag 3.5). (...). Bovendien is het opmerkelijk dat u het risico nam om legaal via de Rafah-grenspost te vertrekken. U had immers schrik om Gaza eerder uit te reizen omdat u geconfronteerd kon worden dat uw naam op een lijst van personen met een reisverbod zou staan (CGVS, p. 19). U stelt met een Umrah-visum dergelijke ondervragingen te kunnen hebben vermijden, ook omdat deze door Ramallah zouden zijn uitgegeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 8). Gezien Hamas de controle had over de Rafah-grenspost in mei 2019, is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door A. I. (...) zou worden gezocht, dit risico zou nemen omdat kan worden aangenomen dat ze u alsnog zouden controleren, los van met welk visum u al dan niet reisde. Dat u vervolgens probleemloos Gaza kon uitreizen en zonder problemen dat specifieke visum kon verkrijgen (CGVS, p. 8, p. 9), wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering vervolging te moeten vrezen voor A. I. (...). Indien A. I. (...) of Al Qassam u nog steeds daadwerkelijk in het vizier hielden, kan dan ook worden verwacht dat ze uw reis zouden proberen te verhinderen, hetgeen ze nagelaten hebben te doen, gelet op bovenstaande vaststellingen. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u op geen enkele manier kan aantonen daadwerkelijk met een Umrah-visum Gaza te zijn uit gereisd. U stelt een elektronisch Umrah-visum en een kopie van dit visum te hebben gehad, maar dit bij aankomst in de luchthaven van Saudi-Arabië te hebben verscheurd (CGVS, p. 10). Gezien u Gaza verliet omwille van een vrees voor vervolging (CGVS, p. 9), kan niet worden verstaan dat u bewijsmateriaal die de manier van uw vertrek kan aantonen, zonder reden zou vernietigen. In tegenstelling tot uw Umrah-visum hebt u namelijk wel een kopie van uw Turks visum bijgehouden (CGVS, p. 19). Er kan dan ook niet worden verstaan waarom u dit niet zou hebben gedaan met uw Umrah-visum. Daar u geen enkel begin van bewijs aanlevert van dat Umrah-visum, worden deze verklaringen ernstig in twijfel gesteld."

Verzoeker herhaalt in essentie zijn eerdere verklaringen waar hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij boven alles een persoonlijke confrontatie met de autoriteiten aan de grensovergang vreesde, dat hij vrij depressief was, wat hem niet aanspoorde om tot een riskante vlucht over te gaan, dat zelfs informeren naar de opening van de grenspost hem riskant leek en dat hij een Turks visum genomen heeft “voor het geval” maar dit niet heeft gebruikt en gewacht heeft tot het ogenblik dat hij zich bij een bedevaartgroep kon voegen. Uit zijn verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker een Turks visum heeft aangevraagd op het moment dat hij al wist dat het binnen zekere tijd weer mogelijk zou zijn om met een *Umrah*-visum Gaza te verlaten en dat hij dit Turkse visum verkregen heeft op 8 maart 2019, toen het al weer mogelijk was voor Gazanen om via Egypte op bedevaart naar Mekka te gaan (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19; stuk 6, map met ‘Documenten’, nr. 9, Turks visum; stuk 7, map met ‘Landeninformatie’, nrs. 1 en 2, persartikels over Egyptische toelating aan pelgrims om Gaza te verlaten). Dat verzoeker er initieel van af zag om met een Turks visum Gaza te verlaten, maar vervolgens, twee jaar na de feiten die hem daartoe zouden hebben aangezet, toch een Turks visum aanvraag in de wetenschap dat het binnen afzienbare tijd opnieuw mogelijk zou zijn om met een *Umrah*-visum Gaza te verlaten, waardoor hij dit visum uiteindelijk niet gebruikte, komt de Raad niet voor als een logische gang van zaken, temeer daar verzoeker het bewijs niet levert dat hij met een *Umrah*-visum de Gazastrook heeft verlaten. De uitleg dat hij van oordeel was dat een uitreis met een groep meer veiligheid bood en dat hij tevens als gelovige moslim dacht dat het voorwendsel van de *Umrah* hem geluk en bescherming zou brengen, is niet afdoende ter verklaring van het feit dat hij alsnog het risico zou hebben genomen om aan de grenspost te worden gecontroleerd, ongeacht het visum waarmee hij het land wilde verlaten, terwijl hij dat risico altijd had willen vermijden.

Waar verzoeker verder argumenteert dat hij, nog voor hij in Griekenland aankwam, gebriefd was dat het leven er voor vluchtelingen onmogelijk is en dat zij er geen nieuw leven kunnen opbouwen en dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland vermits hij ervan overtuigd was dat Griekenland hem niet effectief zou kunnen beschermen, stelt de Raad vast dat hij geen objectieve bronnen aanhaalt die zijn beweringen in dit verband vermogen te staven. Deze loutere beweringen zijn dan ook niet afdoende ter verschoning van zijn nalaten om zich in Griekenland te beroepen op de daar aanwezige beschermingsmodaliteiten, zoals van een persoon die daadwerkelijk vreest voor vervolging of het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf redelijkerwijze mag worden verwacht. Het feit dat verzoeker gedurende bijna een jaar in Griekenland verbleven heeft zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen vormt dan ook een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid, of toch minstens de ernst, van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de subjectieve component van zijn vrees, waarbij hij toelicht dat hij iemand is die snel afgeschrikt is, die steeds langdurig nadenkt alvorens tot actie over te gaan en die noch een impulsieve noch een heel dappere man is, kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekers vermeende angstige en voorzichtige persoonlijkheid kan zijn gedrag, waarbij hij Gaza pas twee jaar na het begin van de door hem voorgehouden problemen verlaat – overigens op een ogenblik dat er geen concrete indicaties waren dat hij nog zou worden gezocht door A. I. of Al-Qassam – en nalaat om internationale bescherming te verzoeken in het eerste land dat daartoe de mogelijkheid biedt, niet vergoelijken. Evenmin afdoende is het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met “*de objectieve moeilijkheden om de Gazastrook te verlaten, noch met de risico’s gepaard aan een doortocht naar Europa*”, waarbij verzoeker opmerkt dat er zelfs in Gaza gewag wordt gemaakt van gruwelijke verhalen waarbij mensen in Libië gedetineerd worden, in de Middellandse Zee verdrinken en op eilanden worden opgesloten. Hoewel de subjectieve vrees van verzoeker dient te worden beoordeeld met inachtneming van de relevante objectieve omstandigheden, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoeker het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk moet maken. Verzoeker blijft hiertoe, gelet op wat voorafgaat, evenwel in gebreke.

Verzoekers betoog dat de context van het “*verraad van de Palestijnen*” en de “*na-oorlogse problematiek waar de Hamas als de enige verdediger van het Palestijnse volk opdaagt*” zijn problematiek in een “*bijzonder daglicht*” stelt “*van verhoogd risico in geval van terugkeer*” en dat Hamas na de oorlog van mei 2021 nog krachtadiger zal optreden tegen enig verzet, waardoor zijn persoonlijke situatie in geval van terugkeer naar Gaza slechter zou zijn dan vroeger, is, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas, niet dienstig. Verzoeker kan verder niet volstaan met een verwijzing naar de algemene politieke situatie in de Gazastrook en de politieke ambities van Hamas om aan te tonen dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk persoonlijk wordt bedreigd en

vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd en de stukken die hij middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft bijgebracht en die hoger nog niet werden besproken kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande appreciatie van zijn vluchtmotieven. Zijn paspoort, geboorteakte, identiteitskaart en diploma (adm. doss., stuk 6, map met 'Documenten', nrs. 1-4) bevestigen zijn identiteit, zijn Palestijnse herkomst en zijn opleiding, welke elementen *in casu* niet worden betwist, doch niet rechtstreeks betrekking hebben op de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en vrees. De bewijzen van overschrijvingen naar zijn familie, waarmee verzoeker wil aantonen dat hij zijn familie geholpen heeft omwille van hun slechte financiële toestand (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), het attest van het ministerie van Sociale Ontwikkeling dat de armoede van het gezin moet bevestigen alsook het feit dat verzoekers vader ziek is, het attest van het ministerie van Volksgezondheid dat de ziekte en nood aan behandeling van verzoekers vader moet bevestigen, het attest van het ministerie van Arbeid dat zou bewijzen dat verzoeker nooit officieel tewerkgesteld was en de "*facturen voor elektriciteit en achterstand*" (adm. doss., stuk 6, map met 'Documenten', nr. 5, en aanvullende nota verzoeker, stukken 2, 3, 6, 7 en 8), hebben evenmin betrekking op de kern van verzoekers relaas. Het kaartje dat verzoeker heeft neergelegd om aan te tonen waar zijn woning en de doelwitten van Israëlische bombardementen zich bevinden en de verklaringen van respectievelijk de gemeente Khan Younis en het ministerie van Openbare Werken en Huisvesting over de schade aan verzoekers ouderlijk huis (adm. doss., stuk 6, map met 'Documenten', nrs. 6 en 7, en aanvullende nota verzoeker, stuk 5) houden verband met de algemene veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van gewoonlijk verblijf, doch hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker en zijn dan ook niet dienstig om de door verzoeker aangevoerde persoonlijke vervolgingsfeiten te staven. De foto's van verzoekers bezoek aan Mekka, verzoekers Turks visum en het vliegtuigticket van Jeddah naar Istanbul (adm. doss., stuk 6, map met 'Documenten', nrs. 8-10) bevestigen verzoekers reisweg, die eveneens niet wordt betwist, doch niet meer dan dat.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker in zijn feitenrelaas nog betoogt dat hij in Gaza geen enkel vluchtalternatief heeft om langdurig aan Hamas te ontsnappen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij bij terugkeer naar Gaza door Hamas worden gezocht, een onderzoek naar het al dan niet voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief in zijn land van gewoonlijk verblijf irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat Gaza in het algemeen onleefbaar is geworden en dat hij de groeiende onveiligheid in Gaza vreest, voornamelijk in de regio waarvan hij afkomstig is, en verwijst naar de gevolgen van de coronapandemie, de volatiele veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Gaza, wijst de Raad erop dat de vrees die verzoeker in verband daarmee aanvoert onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn vrees om

bij terugkeer naar de Gazastrook te worden geïmagineerd door A. I. of Al-Qassam omwille van zijn vermeende weigering tot medewerking niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat Gaza het meest noodzakelijke, zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal, mist en dat de financiële crisis bij UNRWA, de coronacrisis en de oorlog van mei 2021 de toestand nog erger hebben gemaakt. Hij betoogt onder verwijzing naar landeninformatie die hij citeert dat Gaza effectief onleefbaar is geworden.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan, zoals blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021 en het rapport "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*" van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct of niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Hij beroept zich in zijn verzoekschrift immers op bronnen die dateren van voor, dan wel in dezelfde lijn liggen als, diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en heeft verder geen recentere en andersluidende informatie bijgebracht. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de

Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U verklaart namelijk woonachtig te zijn geweest in Khan Younis, in een huis dat eigendom was van uw grootvader (CGVS, p. 4). Hoewel er in mei 2021 een paar woningen in uw omgeving gebombardeerd werden, liep het huis van uw familie enkel lichte schade op. U stelt dat er toen enkel ramen kapot gingen (CGVS, p. 4). U heeft verschillende familieleden die tewerkgesteld waren in Gaza. Uw vader werkte op zelfstandige basis in de bouwsector samen met één van uw broers. Verder heeft u een broer die werkzaam was als elektricien, alsook was uw broer Y. (...) aan de slag in de bouw en maakte uw broer I. (...) generatoren (CGVS, p. 6). Uw studies fysica aan de Islamitische Universiteit werden bekostigd door uw tante M. (...), die u elke maand 100 dollar opstuurde vanuit Qatar (CGVS, p. 4, p. 5). Na uw studies was u gedurende twee weken in 2017 tewerkgesteld bij een educatieve instelling, genaamd Al Mustakbar (CGVS, p. 5). Vervolgens werkte u in olijvenggaard van een verwant tot twee maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 5). U gevraagd of u steeds kon voorzien in uw onderhoud, stelt u dat de situatie in 2012 aanzienlijk verbeterde. Hoewel de situatie niet perfect was, konden jullie het doen met die verbetering (CGVS, p. 6). Daar waar u stelt niet steeds toegang te hebben gehad tot de basisvoorzieningen, dient te worden opgemerkt dat u hiertoe oplossingen had. U stelt op afbetaling voedsel te kunnen kopen en over een watervat te beschikken die u om de drie weken voor 2,5 dollar vulde om te kunnen drinken en koken (CGVS, p. 6, p. 7). Om tegemoet te komen aan de elektriciteitsonderbrekingen beschikten jullie over kaarsen en batterijen die u gebruikte voor de ledlampen (CGVS, p. 7). Uw reis die ongeveer 10 000 tot 11 000 dollar heeft gekost, heeft u bekostigd met uw spaargeld, alsook leende u van vrienden of familie (CGVS, p. 8). Tot op vandaag heeft u nog steeds contact met uw familie in Gaza (CGVS, p. 7). Gezien uw familiaal netwerk en uw financiële en materiële situatie kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een preciaire situatie zal terechtkomen waarbij u niet in uw basisbehoeften zal kunnen voorzien.”

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij thans werkloos is en betoogt dat hij bij terugkeer naar Gaza geen werk meer gaat vinden door toedoen van Hamas, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met A. I. en Al-Qassam/Hamas niet aannemelijk maakt, noch dat hij na twee weken te hebben gewerkt bij een onderwijsinstelling ontslagen werd omdat er druk zou zijn uitgeoefend door A. I. of Hamas op zijn werkgever. Wat dit betreft herhaalt verzoeker slechts dat hij geen formeel bewijs heeft van het feit dat Hamas zijn zoektocht naar werk zou dwarsbomen maar dat het in de context van Gaza duidelijk is dat wanneer een werkgever iemand ontslaat zonder dat hiervoor een persoonlijke reden bestaat en weigert een reden te geven omdat dat niet mag of kan, instructies gegeven werden om dit ontslag te geven. Zoals hoger reeds werd gesteld, beschikt verzoeker over geen enkele concrete en ernstige aanwijzing dat A. I. of Hamas achter dit ontslag zat. Verzoeker brengt evenmin concrete argumenten of elementen aan die kunnen staven dat hij persoonlijk geen werk meer zou vinden omdat niemand hem nog zal durven aanwerven, zoals hij beweert. Verzoeker voegt bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een attest van het ministerie van Arbeid dat moet bewijzen dat hij nooit officieel tewerkgesteld werd (aanvullende nota verzoeker, stuk 6). De Raad stelt evenwel vast dat dit stuk, dat overigens slechts een fotokopie betreft, geen betrekking heeft op verzoeker maar wel op zijn broer I. en dat hierin verklaard wordt dat deze broer werkloos is en nooit eerder heeft gewerkt, terwijl verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud voorhield dat I. beroepshalve generatoren maakt (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit stuk vermag bijgevolg geen afbreuk te doen aan verzoekers verklaringen en de hierboven aangehaalde overwegingen daarover.

Nu geen geloof wordt gehecht aan zijn persoonlijke problemen met A. I. of Hamas, kan verzoeker niet overtuigen waar hij voorhoudt dat hij hierdoor geen mogelijkheid heeft om aan werk te geraken om zijn schulden te betalen en dat hij niet meer bij zijn gezin zal durven gaan inwonen uit vrees dat Hamas hem zou doden of ontvoeren.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de leden van zijn gezin die in Gaza gebleven zijn thans amper overleven en dan nog enkel met de materiële hulp die hij hun vanuit België verleent. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn gezin kan voorzien in het levensonderhoud van de gezinsleden dankzij het werk van zijn vader, die op zelfstandige basis werkzaam is in de bouw, en dat het inkomen fluctueert naargelang het werk dat voorhanden is, wat dan weer zou afhangen van de

economische toestand en de beschikbaarheid van bouwmaterialen. Verder blijkt dat verschillende broers van verzoeker werken en aldus bijdragen aan het gezinsinkomen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen (*post factum*) die hij op geen enkele wijze staaft waar hij in het verzoekschrift in zijn weergave van de feiten aangeeft dat zijn vader thans arbeidsongeschikt is wegens ziekte en een maandelijkse toelage van 600 *shekels*, hetzij 164,76 euro, ontvangt. In het attest van het ministerie van Sociale Ontwikkeling dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) kan blijkens de daarbij gevoegde vertaling slechts worden gelezen dat de vader van verzoeker omwille van zijn sociale situatie hulp krijgt van het ministerie van Sociale Ontwikkeling, dat hij aan verschillende ziektes lijdt en dat zijn familie lijdt onder een slechte economische en sociale situatie. Dergelijke summiere en vage verklaring, die verder op geen enkele wijze met concrete elementen wordt gestaafd, kan allerm minst volstaan om te bewijzen dat de vader van verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn, noch kunnen op basis hiervan uitspraken worden gedaan over het inkomen van deze man. Het bij voormelde aanvullende nota gevoegde medisch attest (aanvullende nota, stuk 3) kan enkel staven dat de vader van verzoeker aan een chronische nierziekte lijdt waarvoor hij wordt behandeld, doch laat evenmin toe te besluiten dat hij arbeidsongeschikt zou zijn of in een benarde financiële situatie zou verkeren. Bij het voorgaande dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen originele stukken bijbrengt, doch slechts fotokopieën, die hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde hebben, en dat deze bovendien een gesolliciteerd karakter vertonen daar zij dateren van na de bestreden beslissing en blijkens de gevoegde vertalingen verkregen werden op vraag van de vader van verzoeker. Hoe dan ook kan het, mede gelet op verzoekers niet-betwiste verklaringen waaruit blijkt dat meerdere broers een inkomen verwerven, niet overtuigen dat *in casu* tien personen, waaronder verzoeker, met voormeld bedrag zouden moeten rondkomen, zoals in de uiteenzetting van het middel wordt beweerd. Waar verzoeker erop wijst dat hij verklaard heeft dat zijn gezin er niet elke maand in slaagt om rond te komen en dat zij hun voedsel soms zelfs op afbetaling kochten, betwist hij niet dat er oplossingen waren voor de gebeurlijke moeilijkheden die zij zouden ondervinden om in hun basisbehoeften te voorzien. De vaststellingen hierover in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan verder niet blijken dat de adjunct-commissaris-generaal er bij de beoordeling van verzoekers socio-economische situatie van uitgaat dat verzoeker en zijn gezin permanent beroep kunnen doen op de hulp van derden, meer bepaald van verzoekers tante in Qatar. De kritiek dat de financiële toestand van zijn gezin wordt ingeschat "*rekening houdende met de hypothetische hulp die door derden geboden wordt vanuit het buitenland*", mist aldus feitelijke grondslag. De omstandigheid dat verzoeker vanuit België regelmatig geld opstuurt naar zijn familie in Gaza, ter staving waarvan hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota transactiebewijzen heeft bijgebracht (adm. doss., stuk 6, map met 'Documenten', nr. 5, en aanvullende nota verzoeker, stuk 7), duidt er op zich niet op dat verzoekers gezin in een precaire situatie zal terechtkomen indien aan deze financiële steun een einde zou komen, temeer daar verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer met zijn diploma geen werk zal vinden. Wat betreft de "*facturen voor elektriciteit en achterstand*" die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 8), dient te worden vastgesteld dat het desbetreffende document niet gepaard gaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor dit stuk dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen origineel stuk maar slechts een fotokopie neerlegt, waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend.

De Raad benadrukt in dit verband dat socio-economische problemen een zeer hoge drempel van zwaarwegendheid dienen te bereiken opdat zij aanleiding zouden kunnen geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Gaza precair zijn, dat hij er in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Gelet op wat voorafgaat, blijft hij daartoe in gebreke.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat waar verzoeker in zijn relaas van de feiten in het verzoekschrift vermeldt dat de woning van het gezin tijdens de oorlog van mei 2021 beschadigd werd en niet kon worden hersteld, hij desgevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de woning van zijn familie niet echt schade opliep en dat enkel de ramen kapot gingen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Volgens de vertaling van de neergelegde verklaring die zijn broer zou hebben verkregen van de gemeente Khan Younis betreffende de schade als

gevolg van de oorlogen van 2014 en 2021 zou hun huis één van de huizen zijn die werden vernield, wat dus niet strookt met de verklaringen van verzoeker, die tevens bevestigde dat zijn familie geen materiële schade opliep tijdens de oorlog van 2014 (adm. doss., stuk 6, map met 'Documenten', nr. 7; adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van voormelde verklaring van de gemeente Khan Younis, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker daarvan slechts een fotokopie neerlegt. De tijdelijke verklaring van het ministerie van Openbare Werken en Huisvesting betreffende de schade aan de ouderlijke woning van verzoeker als gevolg van de oorlog van mei 2021, die verzoeker bijbracht middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stuk 5), bevestigt blijkens de gevoegde vertaling slechts dat de woning gedeeltelijke schade heeft opgelopen, niets meer en niets minder. Dergelijke summiere verklaring, die bovendien niet wordt gestaafd met enige bewijzen of stukken, laat niet toe de concrete omvang van de schade in te schatten, noch blijkt hieruit dat verzoekers woning onherstelbaar beschadigd zou zijn geraakt. Het betreft bovendien een loutere fotokopie van een document dat blijkens de gevoegde vertaling werd verkregen door verzoekers vader op diens aanvraag en dus een gesolliciteerd karakter heeft.

Door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar informatie over de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, brengt verzoeker geen concrete argumenten of elementen aan die de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad herhaalt dat niet wordt betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden aldaar, net zoals voorheen, erbarmelijk kunnen zijn. Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische gevolgen van de laatste escalatie van het geweld in de Gazastrook, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waartoe hij in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene informatie over de impact van de COVID-19-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Wat betreft verzoekers betoog over de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA niet betwist. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming die onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen is dan ook niet dienstig. Waar kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de ganse economie van Gaza, herhaalt de Raad dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij door de financiële crisis bij UNRWA persoonlijk in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden

aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in zijn verzoekschrift in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een paspoort en (een fotokopie van) een identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 6, map met 'Documenten', nrs. 1 en 3). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*”, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de persartikels en het reisadvies waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de adjunct-commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Wat betreft het reisadvies waaruit verzoeker citeert, kan bovendien nog worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die door dit land of deze regio dienen te reizen om naar hun land van herkomst terug te keren. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land of gebied. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in

het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel "*Opened for 6 consecutive months : Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van Egypt Today van 16 november 2021, dat verwerende partij op 6 mei 2022 samen met haar aanvullende nota bij de Raad heeft neergelegd, blijkt ten slotte dat de grensovergang te Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is, en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk is. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel geconfronteerd wordt met de onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro

of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Gaza in mei 2019 door Hamas zou zijn gevisieerd. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 en de *update* van dit rapport van 14 februari 2022, waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij op 6 mei 2022 neergelegde aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De

protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van olopemde spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig.

Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Ook werd het lanceren van brandballonnen hervat en werden demonstraties bij de grensafscheiding gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastroom kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastroom, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie in het rechtsplegingsdossier, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij afkomstig is uit Khan Younis, gelegen in de grenszone met Israël in het zuiden van de Gazastroom, en dat deze locatie steeds het doelwit is van de Israëlische

omwille van de nabijheid en de aanwezigheid van talrijke hooggeplaatste leden van Hamas en aanhangers die de organisatie steunen en daarom als “weerstand” worden aanzien. Echter blijkt geenszins uit verzoekers verklaringen dat zijn familie in het verleden reeds het slachtoffer is geworden van militaire acties waarbij Hamas of Hamas-infrastructuur door Israël werd gevisieerd. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn ouderlijke woning tijdens de oorlogen van 2014 en 2021 ernstig beschadigd raakte als gevolg van beschietingen of bombardementen. Zoals hoger reeds aangehaald, verklaarde verzoeker dat zijn familie geen materiële schade opliep tijdens de oorlog van 2014 en dat tijdens de oorlog in mei 2021 enkel de ramen kapot gingen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 10). Aan de neergelegde verklaring van de gemeente Khan Younis kan omwille van de hoger vastgestelde tegenstrijdigheid met verzoekers verklaringen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend (adm. doss., stuk 6, map met ‘Documenten’, nr. 7). Het door verzoeker neergelegde kaartje van de omgeving van zijn huis te Khan Younis waarop hij eerdere doelwitten van Israëlische bombardementen heeft aangeduid (adm. doss., stuk 6, map met ‘Documenten’, nr. 6) kan bezwaarlijk als objectieve bron in aanmerking worden genomen en werpt hoe dan ook geen ander licht op de vaststelling dat noch verzoeker noch zijn familie reeds het slachtoffer zijn geworden van ernstige schade als gevolg van de confrontaties tussen Hamas en Israël. Verzoekers verklaring dat zijn familie psychische schade heeft opgelopen tijdens de oorlog van 2014 wordt door hem niet verder geconcretiseerd of gestaafd met dienstige stukken (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verder blijkt bij nadere lezing van alle beschikbare landeninformatie dat de stad op zich niet het doelwit uitmaakt van geweld door Israël maar wel verschillende aan Hamas gelieerde sites nabij de stad Khan Younis (COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 27 augustus 2021, p. 13, en verzoekschrift, p. 70 en 71). Verzoeker geeft in lijn met deze informatie in zijn verzoekschrift aan dat Israël zijn bombardementen steeds gerechtvaardigd heeft door te stellen dat zijn doelwitten beperkt waren tot plaatsen van waaruit Hamas raketten afvuurde of waar zich tunnels bevonden of gegraven werden of waar Hamasleden woonden. Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden afgeleid dat zijn ouderlijke woning zich nabij een aan Hamas gelieerde site bevond. Bijgevolg kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 259 355 van 12 augustus 2021 daar uit dit arrest weliswaar blijkt dat de ligging van de woonplaats van de betrokken verzoeker een persoonlijke omstandigheid werd geacht die het risico op willekeurig geweld verhoogde, maar het in dit geval wel ging om een bijzondere ligging in een zone dicht bij de tunnels van Hamas die geplaagd werd door bombardementen. Zoals reeds gezegd, toont verzoeker niet aan dat de ligging van zijn ouderlijke woning in Khan Younis door dezelfde omstandigheden wordt gekenmerkt. De omstandigheid dat in mei 2021 de woning van een Hamaslid op 120 meter afstand van de woning van verzoekers gezin als doelwit zou zijn genomen, overigens een loutere bewering, kan op zich niet volstaan om te besluiten dat verzoekers woning gelegen is in een gebied waarvan de bewoners worden blootgesteld aan een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan *in casu* echter geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden aangenomen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN